

Martin Vopěnka

nova' **PLANETA**

Prastarý příběh
z daleké budoucnosti

Mladá fronta

Martin Vopěnka

**NOVÁ
PLANETA**

Prastarý příběh z daleké budoucnosti

Mladá fronta

Text © Martin Vopěnka, 2015
Cover illustration © Michael Petrus, 2015

PROLOG

Řítil se dolů hladkým temným tobogánem. Bylo to přesně tak, jak mu slibovali: nádherná bláznivá jízda plná nečekaných zatáček. Dělal si to s ním, co chtělo; byl naprosto bezmocný. Ani na souvislou myšlenku mu nezbývalo dost času. A přece se do jeho dětské duše stačily vplížit pochyby. Něco je asi špatně. Nejspíš jede, kam neměl.

Ne, nestíhal si v té rychlosti připustit nejstrašnější ze všech myšlenek, která však přesto v jeho hlavě už byla: asi se nevrátí domů.

To, co viděl kromě tmy, byly Rubenovy oči. Oči jeho nejstaršího bratra. Oči, do kterých se podíval v poslední chvíli, než ho spustili dolů touhle odpalovací trubicí. Až do té chvíle šlo všechno hladce: Áron a Tadeáš, další dva jeho starší bratři, ho vesele povzbuzovali: jen ať se svezí – je to mimořádná příležitost, kterou mu oni zařídili a která se nemusí opakovat. Tak hlavně ať se nebojí. Jenomže Rubenovy oči říkaly něco jiného. Rubenovy oči byly tím posledním, co zahlédl, než se pustil dolů. Rubenovy oči se ho snažily zadržet.

Zračilo se v nich náhlé zoufalství. Jako by si Ruben uvědomil až teď, že si nepřeje, aby Dan jezdil. Zatímco předtím se k jeho jízdě stavěl sice zdrženlivěji než zbývající bratři, ale nebyl vysloveně proti.

V další nečekané zatáčce Danovo tělo vyjelo až ke stropu tobogánu a zatřásl se. Odstředivá a gravitační síla o něj chvíli bojovaly a přeházely mu v hlavě úplně všechno včetně Rubenových očí. Gravitační síla potom zvítězila, dno se pod Danielelem propadlo, nabral ještě šílenější rychlost a hmota, po které klouzal, jako by ani neexistovala – nekladla jeho pohybu sebemenší odpor. Pomyslel si tedy, že pytel, do kterého ho navlékli, plní svou funkci. Jenomže tohle nemohlo dopadnout dobře. Proč ho sem bratři brali?

Náhle se na konci tunelu objevil malý světelný bod, který se rychle zvětšoval a blížil. Vlastně to trvalo jen několik okamžiků: bod se přihnal i se svým oslňujícím jasem, ale v příští vteřině jím už Daniel projel.

Zavřel oči: jednak proto, že ho světlo oslepilo, jednak v plané naději, že nebude muset procitnout. Teď už ho tunel nesvíral a ani nechránil. Vznesl se snad opravdu nad planetární střechu? Nejspíš ne. Tohle bylo cosi nového, s čím neměl žádnou zkušenost. Jízda se zpomalila, už se jenom sunul po jakési šikmé ploše, ale to sunutí nebralo konce. Až se přece jen zastavil jemným nárazem o cosi měkkého. Takže to dopadlo dobře? Nic se mu nestalo? Žije? Konečně se odvážil oči pootevřít. Avšak to, co uviděl, ho jen utvrdilo ve zlé předtuše, již přečetl v Rubenových očích. Zmocnila se ho panika a úzkost. Co ji způsobilo, byl nedozírný, dosud nepoznaný a přece povědomý svět kolem něj.

díl
PRVNÍ

Část první ZÓNA VYVOLENÝCH

1.

O několik měsíců dříve Daniel Jošua Elezer ležel na svém vizualizačním lehátku ve vlastivědné učebně. Na sobě měl bílý oděv utkaný z milionů nejjemnějších vláken a elektrod. Oči nechával zavřené. I kdyby je otevřel, neviděl by nic než šedivou vnitřní stranu odlehčených brýlí, které ještě nebyly zapnuté. Daniel se nemohl dočkat. Srdce mu nejprve bušilo dychtivým očekáváním, avšak po chvíli se uklidnilo a Danielova mysl se začala vznášet na pomezí bdělosti a spánku.

„Už se uklidníme, nevrťme se!“ ozval se hlas učitelky Ester. „Připomínám,“ pokračovala strojově pomalým tempem, „že stále ještě probíráme Starou planetu. Jistě si vzpomínáte, že před třemi týdny, kdy jsme měli vizualizaci poprvé, jsme se vydali po mořském břehu Staré planety. Pozorovali jsme ptáky na skalních hnízdištích a vyzkoušeli jsme si, jaké to bylo opalovat se na pláži. Paprsky slunce, které nás hřály, naštěstí nebyly skutečné, takže na vaší kůži nezanechaly žádné trvalé následky. To chvilkové pálení a nevolnost byly jen zdáním. Před dvěma týdny jsme se vydali do vysokých hor, kde jsme málem umrzli, a před týdnem jsme si prohlédli některá nebezpečná zvířata. Nejodvážnější z vás si vyzkoušeli, jaké by to asi bylo, kdyby vás uštkl had.“

Ano, tuhle hrůzu si vyzkoušel i Dan. Ještě dnes se při vzpomínce otrásl odporem. Muselo být strašné žít na Staré planetě. Dan myslel na dítě, které had uštkl doopravdy, a ono v hrozných bolestech umřelo. Pokus z minulého týdne naštěstí skončil ve chvíli, kdy Danovým tělem projela ostrá bolest – spíše jen jediný úzký paprsek bolesti.

„No a naším dnešním cílem,“ pokračovala čím dál tišší Ester, „jak už jste si jistě nastudovali, bude les.“

Ano, „les“. Tajemné slovo, pod nímž si Daniel neuměl nic představit, které však přesto mělo svou chuť, vůni; slibovalo něco krásného, dobrodružného, zakázaného.

„Mohli bychom se vydat do lesů anebo pralesů tropického pásu Staré planety. Takový pobyt by ale trval jen krátce. V pralesech se skrývalo příliš mnoho nebezpečí. Proto se raději vydáme do lesa mírného pásu, tedy toho pásu, kde se střídala čtyři roční období: jaro, léto, podzim a zima...“

Daniel si v duchu opakoval všechna ta cizokrajná slova: „Jaro, léto...“ Ester mezitím pokračovala: „Lesy mírného pásu nebyly tak nebezpečné. Teď se tedy připravte na cestu. Nacházíte se v lese mírného pásu uprostřed léta. Pomalu můžete otevřít oči...“

Danielovými víčky proniklo tlumené světlo. Otevřel oči a spatřil něco úžasného. Vysoké sloupy, jež se nazývaly stromy, vytvářely nahoře... Učil se to v domácím úkolu: hnědý kmen chráněný kůrou, větve v korunách, zelené listy nebo jehličky. Nyní vše viděl na vlastní oči. Skrze koruny stromů vnikaly do lesa úzké kužely paprsků. Ležel na zádech a dlaněmi se dotýkal teplého spadaného jehličí. Připadal si jako v pohádce. Vzpomínal však, že podobně opojné byly i začátky minulých výprav za taji Staré planety. A potom se to vždy nějak obrátilo a zkazilo.

Tentokrát to začínalo slibněji. Dosud nepoznané vůně provázelo vzdálené cvrkání. Daniel se posadil. Před sebou uviděl nekončící řady kmenů a nikde žádné tlačítko, jímž by se dal les rozptýlit anebo vypnout. Povznášející pocit vystřídala úzkost. Zmateně se postavil a připadal si ztracený. Così mu zabzučelo u ucha a něco protivného ucítil pod kalhotami. Così dalšího vlezlo do ponožek a do rukávu. Mravenci! Až dosud jen objekt z učebnice. Nyní nepřátelská živá stvoření. Zděšeně se začal oklepávat. Vtom ho něco ukrutně štíplo. Ohnal se a mravenec se mu zkroutil v prstech. Na kůži se objevil červený puchýřek. Mezitím mu u ucha zapískalo nejtenčím zvukem, jaký kdy slyšel. Zasvědilo ho na tváři. Na nic dál nečekal a dal se do běhu. Jak kličkoval mezi stromy, ocítl se v hustých keřících, které mu odíraly nohy jako kartáč uklízacího robota. Takhle to bylo se Starou planetou vždycky: nejprve nepopsatelná krása, ale vzápětí nepříjemné důsledky. Jako při opalování v písku, když si

do ruda spálil kůži – samozřejmě ne doopravdy, jen ve virtuální vizualizaci. Jenomže v té chvíli to bylo jako doopravdy: skutečná bolest, svědění, strach... Vždycky jen jejich začátek – jen jako by se dostal na jejich hranici, ale dál už ne. Tak také teď les zmizel a rozsvítlo se. Daniel byl zpátky v místnosti.

„Ještě zůstaňte ležet,“ nabádala je Ester. Místnost zaplnily hlasy: „Vono mě to vážně kouslo!“ valil oči Ben – Danielův nejlepší kamarád.

„Mě to taky kouslo. To byl mravenec,“ poučoval Dan, který doma pilně studoval. „A komár: to, co nám pískalo u ucha, byl komár. Podívejte se, nemám tu něco?“ Dan si ohmatal tvář.

„Paní učitelko,“ přihlásila se Jolana, „já už mám té Staré planety dost. Kdy začneme probírat Novou planetu?“

„Starou planetu budeme mít už jenom třikrát,“ uklidňovala ji Ester. „Příště se podíváme na vesnici a potom dvakrát do města.“

Děti dávaly najevo nespokojenost, že tedy ještě třikrát, ale Dana to vlastně mrzelo. Stará planeta přinášela samé překvapivé zážitky. O Nové planetě přece všechno vědí, když v ní žijí. Přemýšlel, co že to znamená „vesnice“. To slovo ještě nikdy neslyšel.

„Tak, a teď máte přestávku, jděte se vedle proběhnout.“

2.

Daniel se rozběhl po měkké pohyblivé podlaze vedlejší místnosti, a když se mu do cesty připlétl Ben, ani ho nenapadlo přibrzdit. Naopak: vrazil do něj tak, aby se oba svalili na zem; aby se po sobě váleli. Dan se po Benovi válel s požitkem.

I jindy se spolu setkávali: při 3D komunikaci ze svých domovů. I tam se jakoby dotýkali, i tam se k sobě mohli přiblížit, mluvit spolu. Tohle však bylo úplně jiné. Dan by do školy nejradši chodil každý den. Tatínek mu ale vysvětlil, že jedině takhle se do školy dostanou všichni. Kdysi se i tady, na Nové planetě, učilo přímo ve škole každý den. Ovšem jak obyvatel přibýlo a jak pokročila technologie přenosu, nebrání dnes nic tomu, aby se učili z domovů.

Tatínek nebyl zase tak velkým zastáncem bezkontaktní komunikace, ke které lidská kultura na Nové planetě dospěla. Bral ji ale jako nutnost. Jenomže Danovi kontakt s kamarády – skutečný tělesný kontakt – chyběl.

Tatínek se Danovi snažil vysvětlit, že přemísťovat se je hloupé, zbytečné a zastaralé, když se přece mohou přemísťovat naše obrazy, slova i myšlenky. Ale samozřejmě, dodával rychle, nesmí se to zase přehánět. Jsou příležitosti, kdy by se lidé měli normálně sejít.

Mnohem větší zastávkyní bezkontaktnosti byla maminka. Jen jednou se za poslední léta stalo, že vyšla ze své domácí pracovny a řekla: „Vlastně mne teď napadlo, že moje ruka se virtuálně přemístit nemůže.“ A pohladila Dana po vláskách. Byl to dotek tak výjimečný, vzácný a krásný, že mu i při vzpomínce na něj přeběhl po zádech mráz. Jindy totiž maminka ještě vyostřovala tatínkovy umírněné názory: „Pokrok se nedá zastavit,“ vysvětlovala Danovi. „Taková zařízení jsou naším prodloužením. Díky nim nekončíme na hranicích našich těl. Každý obyvatel Nové planety jako by zaujímal celý její prostor. A jistě se dočkáme doby, kdy naším omezením přestane být i čas. Potom všichni, kdo se kdy narodili, budou v tomto prostoru s námi.“

„Ale co odvrácení?“ namítl mamince Dan. „Co Áron, Tadeáš a Ruben? Pro ty je přece náš prostor nepřístupný.“ Hned ale litoval, že bratry, přesněji nevlastní bratry, zmínil. Věděl, co bude následovat a to se opravdu stalo: maminka měla po náladě. Chvilí to vypadalo, že ani nebude odpovídat. Potom se přemohla a řekla: „Záleží také na tom, jestli máš ten prostor čím zaplnit. A vůbec: neměl bys zpochybňovat svou vyvolenost. Určil ti ji počítač, ne člověk. Jakákoliv nespravedlnost je vyloučená.“

3.

Škola skončila a děti odjížděly do všech směrů horizontálními výtahy. Dan si zapnul mírně pohyblivou podlahu, takže zároveň šel. Necítil se dobře. Potřeboval nějak zaplnit prázdnotu, která v něm po skončení výuky zůstala. Jízda výtahem měla trvat osmnáct minut – příliš dlouho na to, aby malý obyvatel Nové planety zůstal se svými myšlenkami sám. Dan si pustil virtuální koulovanou – jednu z mnoha mystifikačních her. V ruce hned jako by měl štít a z prostoru na něj létaly lehké pevné koule. Vylétávaly různou rychlostí – podle toho, jakou úroveň hry Dan zvolil. Měnily se i vzdálenosti a směr. Jeho úkolem bylo odrážet koule virtuálním štítem. S každou odraženou koulí

se štít trochu zvětšoval, s nezachycenou naopak zmenšoval. Zásah koulí bylo i cítit – třeba na rameni, na břicho, na noze... Ale nebolel.

Konečně vystoupil a musel ujít několik desítek metrů pod planetární střechou. Tohle bylo jedno z mála míst, která znal, kde se dalo až na planetární střechu dohlédnout. Shora byla tvořená jen samými solárními panely a obepínala v těchto časech už celou Novou planetu. Daniela pohled na ni fascinoval. Jednak ta výška: dvě stě osmdesát metrů, jednak všechno, co je za ní: celý rozlehlý vesmír, do něhož jeho tatínek nahlíží den co den prostřednictvím obřích dalekohledů a hledá v těch dálkách místo, kam se jednoho dne nejprve všichni vyvolení a potom úplně všichni přestěhují.

Avšak výhled na planetární střechu měla už brzy zakrýt jiná, mnohem nižší střecha. S její stavbou se už začalo a průzor byl dnes zase o něco užší. Danielovi z toho bylo smutno. Důvodem ke stavbě této druhé střechy byla úspora klimatizace a osvětlení. Veškeré světlo na Nové planetě bylo totiž uměle vyrobené jen ze dvou zdrojů: z energie slunečního záření dopadajícího na vnější střechu planety a z energie pocházející z hlubin země, o které tatínek mluvil jako o... o... Daniel si nemohl vzpomenout. Rychle pohled od planetární střechy odvrátil, a ještě než stačil pocítit stesk, pustil si další hru. Tentokrát šlo o útok samurajů a místo štítu měl v ruce meč.

Už nehrál tak dlouho jako předtím. Vyjel vertikálním výtahem nahoru a ocitl se u dveří. Mrkl do snímáče a dveře se zasunuly do stěny. Před Danielem se otevřela dlouhá, čistá a prázdná vstupní chodba jeho domova. Rychle pustil virtuálního psa a ten se už k němu hnál zpoza vzdáleného rohu. „Lexíku,“ sehnul se Dan k malému tmavému pejskovi, který po něm radostně skákal a snažil se mu oblíznout obličej.

Lexík ho potom provázel při cestě do detekční dezinfekční komory a bylo téměř jisté, že nikoho nevirtuálního, nikoho skutečného, Dan při této cestě nepotká.

Nejprve musel minout široké dveře bytu Karly – první tatínkovy manželky, která byla matkou bratrů Árona, Tadeáše a Rubena. Karla patřila k vyvoleným a podle zákonů Nové planety tu mohla a měla zůstat i v době, kdy počítač tatínkovi našel novou, dokonalejší,

chytřejší a prostě tu pravou manželku, se kterou mohl mít dítě, jež by rovněž patřilo k vyvoleným. A tím dítětem byl Dan.

Dan chodil kolem Karliných dveří nerad a i dnes to chtěl mít rychle za sebou, stejně jako Lexík. Najednou se ale zarazil. Karla stála v otevřených dveřích – žádná virtuální postava, ale skutečná žena, vysoká a štíhlá, s dlouhými, již šednoucími vlasy a černými řasami... stála... a byla jako vždy velice vážná a smutná. Dan její smutek vnímal tak silně, jako by to byl železný sloup stojící ve dveřích spolu s ní.

„Dobrý den,“ zmohl se na tichý pozdrav.

A Karla se bolestně, zároveň i vlídně usmála: „Danieli...“ Ne, vůbec nebyla zlá. Dan se bál jen jejího smutku, který navíc chápal: Karla je smutná, protože její synové nepatří k vyvoleným. Tomu Daniel rozuměl. I jemu to bylo líto. Zdálo se však, že Karla je dnes ještě smutnější. Karle se po synech stýská. Tomu Dan tak úplně nerozuměl. Věděl totiž, že i Karla má vizualizační místnost, kde se se syny stýká. Oni sice nemají přístup do celé sítě Nové planety, když nejsou vyvolení, ale k ní jako ke své matce směřjí. A jednou za dva týdny sem dokonce na dva dny přicházejí. Úplně normálně přijdou za svou matkou Karlou. Vždyť Dan se se svou vlastní maminkou, se kterou obýval týž byt, nescházel o nic víc.

„Danieli...“ zopakovala Karla a zdálo se, že chce ještě něco říct. Místo toho se v její přece jen už ochablé tváři vytvořil důlek, jak se kousla do rtů.

Daniela její tvář přitahovala i odstrašovala. Fascinovalo ho, jak je i přes ušlechtilé linie zároveň už trochu vrásčitá, s povislou kůží, nedokonalá.

Jejich rozpačité setkání trvalo dnes nějak dlouho. Dan nenápadně změnil Lexíkův program a Lexík začal do Dana vrážet a štěkat. „No ano, ano,“ sehnul se k pejskovi, který ho osvobodil z Karlina smutku. „To víš, že ti dám něco k jídlu. Ano...“ A vyrazil za uhánějícím Lexíkem. Přece jen se ještě ke Karle otočil a křikl: „Nashledanou!“

4.

V detekční místnosti natáhl ruku pod Elznicovu lázeň, jak se říkalo proudu minikrůpějí promísěných s dezinfekčním plynem. Tatínek Danielovi vysvětlil, že díky této lázni se na Nové planetě

ušetří denně několik milionů litrů vody. Dan ale dnes částice jemně narážející do jeho rukou nevnímal. V myšlenkách zůstával u Karly a svých nešťastných bratrů. I když: nepřipadali mu až tak nešťastní. Přicházeli někdy v docela dobré náladě, mluvili hlasitě, uvolněně. A většinu z toho, o čem povídali, si neuměl představit. Občas jim dokonce záviděl: třeba to, že vědí, jak to vypadá hluboko v zemi, anebo naopak až nahoře pod střechou. Že se Ruben dostal na odpa-liště vesmírných lodí a byl tam dokonce i ve chvíli, kdy byla planetární střecha odkrytá. Že Tadeáš ví, kudy se po rozloučení dostávají do vesmíru zemřelí. A že Áron před časem dohlížel na čerpání vody a surovin z hlubin země a teď vidí každý den na vlastní oči, jak se pěstuje jídlo všeho druhu: maso, bílkoviny, tuky, cukry... v obřích výrobních halách. V těch halách, jejichž chod programovala odsud, na dálku, jeho vlastní vyvolená maminka. Dělala to pomocí složi-tých genetických vzorců, kterým Dan ani trochu nerozuměl, o to víc na ni byl hrdý.

Z detekční místnosti pokračoval i s Lexíkem do jídelny, kde našel ve svém boxu, co má sníst. Přestože to bylo jen pár zkoncentrovaných soust, jíst ho nebavilo. Pustil kolem sebe ptačí souboj. Virtuální ptáci začali nalétávat na jeho talíř a on jako by jim jídlo ukusoval přímo před zobákem.

Ale ani tohle mu dnes nepřišlo zábavné. Snědl právě jen tolik, aby ho systém pustil do jeho pokoje, ani o sousto víc. Moc už se do pokoje těšil – až se na velikých 3D stěnách shledá s maminou a tatínkem.

5.

První se přihlásila maminka. Právě docvičila pravidelnou sestavu a v černém dresu vypadala ještě štíhlejší a vyšší než Karla. A rozhodně mnohem mladší. „Už jsi zpátky, Dane?“ zeptala se nezá-částně. „Co dnes ve škole?“

„Ale jo, dobrý,“ špitl. „Byli jsme v lese na Staré planetě a...“

„Nastavila jsem ti nejnovější výuku,“ přerušila ho maminka. „Tak ne aby sis moc dlouho hrál.“

„Ne, mami. Nebudu.“

Maminka se na obrazovce sehnula k cvičebnímu koberci pro ručník a chystala se odejít.

„Vymyslela jsi dneska něco?“ snažil se Dan rozhovor prodloužit.

Maminka přimhouřila oči, jako by jí připomněl zanedbanou povinnost. „Ani ne. Promiň, Danečku, musím se převléknout.“ Načež obrazovka zhasla.

Dan svoji matku obdivoval. Vždyť díky její práci se všichni na Nové planetě najedí a nikdy nebudou mít hlad. A nemusejí k tomu ani zabíjet skutečná zvířata, jak se to dělalo na Staré planetě. Jenomže v skrytu dětské dušičky doufal v něco jiného. Doufal, že ho matka vezme k sobě a pohladí ho jako tenkrát. Doufal, že se to stane právě dnes. Jenomže ve skutečnosti, vědomě, se doufat neodvažoval. Nemělo smysl doufat. Tohle se prostě nedělo.

Rychle se smířil s pohaslou stěnou, která nahradila převlékající se maminku, a přihlásil se k tatínkovi.

Tatínek byl do něčeho zabraný.

„Ahoj, tati.“

„Tak už jsi doma, Danečku?“ prohodil tatínek od práce. „Pojď se podívat. Něco tu mám.“

„Můžu jít k tobě do pracovny?“ ujišťoval se Dan.

„Jo.“

Šťastně se vrhl ke dveřím. „Něco z vesmíru?“ stačil ještě vykřiknout.

„Samozřejmě že z vesmíru. Co jiného?“ zaslechl za sebou.

Tatínek Danovi rád ukazoval výsledky svých pátrání ve vzdálených vesmírných světech a do všeho ho zasvěcoval.

Dveře tatínkovy dlouhé pracovny se otevřely. Na první pohled připomínala chodbu, ale Dan věděl, že je tu několik pracovních výklenků. Tatínek dnes seděl až na vzdáleném konci v křesle a byl k Danovi otočený zády. Určitě mu synova přítomnost neunikla. A Dan, jak se blížil, vnímal s každým krokem víc postavu milované osoby, její ramena, vlasy, paže... – všechno to nevypověditelné, co právě tuto bytost činilo jeho milovaným tatínkem. Potichu přišel až těsně k němu.

„Podívej se, tady...“ Tatínek natáhl ruku a přitáhl Dana k sobě. „Tuhle planetu asi opravdu vyberu jako přestupní místo.“

Jenom přestupní? pomyslel si zklamaně Dan. Doufal, že se tatínkovi podařilo objevit cílovou planetu – jejich budoucí domov. „Přestupní? Proč přestupní?“ zeptal se nahlas a zahleděl se do obrazovky před

sebou, kde však nebyl k poznání žádný vesmírný objekt, jen jakési barevné skvrny a čáry.

„Protože z naší pozemské Nové planety je to tak akorát daleko.“

„Tak proč ji rovnou neosídlíme?“

„Na vytvoření stálé atmosféry má slabé gravitační pole. Je moc malá. Ale vzdálená je od nás 370 světelných let. To je tak akorát. A... je krásná. Podívej...“ Tatínek ukázal k jedné z barevných čar. „Tohle. Voda v kapalném stavu. Obíhá kolem svého slunce v obyvatelné zóně. Tím pádem můžeme znovu začít uvažovat o G819.“

Pojem G819 už Dan od tatínka slyšel. Byla to jedna z planet, které připadaly do úvahy jako konečný cíl. Byla dokonce nejbližší z nich. Přece však příliš vzdálená. „A jak daleko je G819?“ zeptal se hlavně proto, že věděl, že tím tatínkovi udělá radost.

Tatínek opravdu ožil: „Od nás je 779 světelných let. Ale z téhle malé planety je to 465 let. Dohromady je to sice o trochu víc, ale ne o moc. Je to skoro při cestě.“

„Takže už poletíme?“ zaradoval se Dan.

Tatínek se k němu shovívavě otočil: „Co blázníš? Půjde to nejdřív za sto let. Přece jsem ti to říkal.“

„Takže se toho možná dožiju?“

„Ty možná jo, můj vyvolený.“ Pohládl Dana po tváři a na čelo mu vtiskl polibek plný očekávání.

„A tati...“ Dan se chtěl zeptat na něco, o čem často přemýšlel. Ale nakonec se neodvážil.

„Ano, Dane...“

„Ne, už nic.“

„Jak to, že nic! Na něco ses chtěl zeptat. Tak se ptej!“

Dan se přece jen odhodlal: „Jsme tedy na Zemi, nebo nejsme?“

„Jsme na Nové planetě. Už jsem ti to vysvětloval.“

„Ale říkal jsi taky, že Nová planeta obíhá kolem stejného slunce, jako obíhala Stará planeta.“

„Ano, to máš pravdu. Nacházíme se ve stejném místě vesmíru.“

„To znamená, že jsme ještě ze Země neodešli?“

„Ano, fyzicky jsme ještě neopustili gravitační pole Země. Ale... odešli jsme. Zavřeli jsme za sebou dveře. Nijak se nedá dostat zpátky. Vydali jsme se na cestu, ze které není návratu. Naše cesta míří už jenom dopředu. Tam...“ Tatínek pokynul k obrazovce před sebou.

„A odvrácení se můžou vrátit?“

Zmínka o odvrácených tatínka rozrušila, i když jinak než maminku. Tatínek se zdál spíš rozčilený, že to Dan pořád ještě nepochopil: „Ne! Ani odvrácení se nemůžou vrátit!“ zvýšil hlas. „Odvrácení jsou obyvateli Nové planety stejně jako my. Patří k nám. A jsou pro Novou planetu důležití. Všechno se nedá udělat přes systém. U některých procesů někdo musí být. Třeba u vrtů do hlubin pod zemskou kůrou, odkud získáváme suroviny a energii. Nebo u vodních vrtů. U stavby planetární střechy. U oprav a výroby všeho možného, co si jen umíš představit... Dokonce i příprava vesmírných lodí závisí na jejich práci.“

Dan byl rád, že jsou jeho bratři obyvateli Nové planety spolu s ním. Pořád mu však nebylo jasné, jak to, že obyvatelé Nové planety odešli, přestože ve skutečnosti jsou pořád ještě tady. Odešli i neodešli.

Tatínek uvažoval o něčem jiném. „Něco ti o odvrácených říkala maminka?“ zeptal se podezřívavě.

„Ne, nic,“ odpověděl Dan po pravdě. „A tati, pustíš mi hvězdnou oblohu?“ stočil řeč jiným směrem. „Aspoň na chvíli. Prosím...“

„Tak ale jediň vedle,“ souhlasil zdráhavě tatínek. „Mám moc práce.“

„To nevadí, že vedle. Děkuju, tati,“ předstíral Dan ještě větší vděčnost, než jakou cítil doopravdy.

Tatínek Dana odvedl do jednoho ze svých výklenků a zapnul hvězdnou noční oblohu, která se rozzářila na stropě nad hlavou, oblohu, kterou vyvolení na Nové planetě mohli vídat prostřednictvím dalekohledů.

„Jé, to je krása,“ vydechl upřímně Dan. „Vezmeš mě jednou přímo k dalekohledu, jak jsi mi slíbil?“

„Vezmu. Jednou tě k němu vezmu. Ale teď už musím jít.“

Tatínek se vrátil ke své přestupní planetě a Dan si lehl na podlahu. Miliony a miliony hvězd se mihotaly s větší či menší intenzitou, spřádaly mlhoviny a vytvářely nejrůznější obrazce a tvary. Byl to celý vesmír. Dan si vzpomněl, že by se rád zeptal, kterým směrem se ta nová přestupní planeta nachází. Avšak nechtěl už tatínka rušit.

6.

Po nějaké době Dana omrzela i hvězdná obloha. A protože tatínek za sebou spustil virtuální clonu, což znamenalo, že se soustředí

na něco hodně důležitého a nechce být nikým rušen, vydal se Dan zpátky k sobě. Rychle si pustil spolužáky Bena a Ignáce – každého na jednu stěnu. Ignác si s nimi chtěl zahrát novou hru, kterou právě dostal. Tvrdil, že s pomocí speciálního skafandru vstoupí přes obrazovku přímo k Benovi a Danovi do pokoje – jednoduše projde stěnou, i když ve skutečnosti spolu jejich pokoje a byty vůbec nesousedí.

Dan Ignácovi odporoval. Tatínek mu před časem vysvětlil, kde jsou meze virtuální sítě Nové planety – to, co se jí přenáší, přece nikdy nemohou být skutečná těla ani cokoliv hmotného. Ignác si však už navlékl skafandr a hned, jak to udělal, začal vítězoslavně říčet: „Vidíte, že to jde! Jsem u vás. Jsem u tebe v pokoji. Právě jsem se dotkl tvójí nohy. Měl jsem pravdu! Vidíš!“

Jenomže Dan viděl něco úplně jiného: Ignác ve skafandru i nadále stál ve svém pokoji a kolem něj se vznášely osvěžující balonky, kterými ho obklopovala jeho maminka. Ignác je bral i do školy. Jenom vytřeštěné Ignácovy oči dosvědčovaly, že Ignác opravdu vidí to, o čem mluví.

„To je blbost! To nejde!“ vykřikl Dan. „Je to jenom jako!“

„Jó, je to blbost,“ přidal se k Danovi Ben.

Ignác ale trval na svém. Obrátil se raději k Benovi: „Jaká blbost? Jsem přece u tebe v pokoji. Jsem tu. Máš pod stolem zalezlýho virtuálního potkana. Že jo.“

Ben znejistěl a Ignác rychle dodal: „Já ti ten skafandr půjčím. Budeš si ho moct vyzkoušet.“

Ben se podíval po Danovi, ale jen letmo. „Tak jo,“ souhlasil náhle. „Máš pravdu. Jsi tady u mě v pokoji, cha cha.“

Tohle Dan nemohl pochopit. Jak ho Ben mohl tak snadno zradit? Jak mohl takhle lhát? Nával citů Danovi stáhl tvář do plačtivé grimasy: „Jsi lhář!“ vykřikl zoufale. „Oba jste lháři.“

Jenže ti dva už byli spolčení. „A Dan se k nám nedostane,“ posmíval se Ignác. „Danův táta takovej skafandr nemá.“ Ošklivě se zachechtal i Ben.

„Stejně je to jenom jako! Je to podvod!“ vykřikl ze všech sil Dan. „A vy dva jste pitomci, který všemu věří!“ Dan propukl v pláč. Zato z pokojů obou jeho kamarádů se rozezněl hlasitý smích. Smích bodající na nejcitlivějším místě. Smích jízlivý, opovržlivý, zlý. „Tak si sem pojdte, vy pitomci, když si vás vypnu!“ zasmál se plačtivě

i Dan. Načež obrazovky opravdu vypnul. Což mělo výhodu, že oba protivné kamarády ztratil z očí. A nevýhodu, že oni zůstali spolu, zatímco on byl sám.

Později se mu to rozleželo v hlavě. Rád by se přihlásil zpátky, ale hrdost mu to nedovolila. Také by ho nakonec vlastně zajímalo, jak takový skafandr funguje. Určitě nemůže umožnit to, co nejde, ale asi opravdu vzbudí dojem, že člověk prošel stěnou. Napadlo ho, že by si ho mohl přát k dvanáctým narozeninám.

Mezitím se spustil výukový program, který mu nastavila maminka. Jednalo se o ukázky z fyziky, které měl Daniel rád. Na jednoduchých strojích si mohl vyzkoušet zákony mechaniky: Pomocí páky zvedal a odvaloval těžké balvany. S radostí roztáčel soustavy ozubených kol – víc ho bavilo roztáčet velké kolo, s jehož pomocí pak docíлил vysokých otáček u malého kola na konci. Zkoušel ale i opačný postup: bláznivou rychlostí otáčel malým kolem na začátku a dociloval nepatrné, až po delší době znatelné posuny obřího kola na konci. Zdálo se neuvěřitelné, že s takovým obřím kolem, jež muselo vážit mnoho tun, dokázal pohnout.

V další vizualizaci si mohl vyzkoušet sílu tekoucí vody. Udivovalo ho, co dokázal tenký vodní paprsek padající trubicí z výšky jednoho kilometru. Kolik vyrobil elektřiny.

Ze všeho nejvíc se ale Danovi zalíbila soustava vodních mlýnků. Voda protékala dokonalými korýtky, někdy dopadala na mlýnské lopatky shora, jindy roztáčela lopatky vnořené do jejího proudu.

Další druh síly, kterou výukový program předváděl, byla odstředivá a gravitační síla. Díky dokonalé vizualizaci si mohl Daniel jakoby roztočit kouli na provaze a dokonce rozhodnout, ve kterém okamžiku se provaz přetrhne a koule odletí. V jiné ukázce veliký horizontální výtah s prostřeným stolem projel zatáčkou tak prudce, až sklenice a talíře popadaly.

Vůbec nejzajímavější byl pro Daniela model pohybu planet na oběžné dráze. Ukazoval, co by se stalo, kdyby gravitační síla náhle přestala působit. Nebo kolikrát větší rychlostí by se musela planeta pohybovat po stejné oběžné dráze, kdyby slunce, kolem kterého obíhá, mělo desetkrát větší hmotnost. Úžasných ukázek v celém tomto programu určeném k vytvoření fyzikální intuice

a pochopení fyzikálních zákonů, bylo mnoho. Nakonec se i jimi Daniel unavil a program vypnul. Vyčerpaný si lehl mezi polštáře na podlahu. „Lexíku!“ šeptl a myšlenkou spustil Lexíkův olizovací program. Pejsek tím pádem přiběhl a začal Danovi olizovat tvář. „Už dost, Lexíku, dost!“ Dan natáhl ruku a zabořil ji do Lexíkovy dlouhé neexistující srsti.

7.

S večerem Danovi čím dál víc scházeli kamarádi – hlavně Ben. Zkusil se připojit alespoň k Arturovi a k Sáře, ale ti měli puštěný výukový program, který spojení blokoval. A tak Dan nechal jen problikávat nafukovací balonky a pálil po nich virtuální pistolkou. Jeho prostorný dětský pokoj se naplnil opuštěností a smutkem.

Aniž si uvědomil, ve které chvíli se to stalo, pokusil se připojit k mamince a tatínkovi. Jenomže ti se zrovna bavili spolu navzájem. A zapomněli se před ním zablokovat. Sice se do jejich pokojů nedostal obrazem, ale alespoň je slyšel.

„Ne, není to dobře! Opravdu ne!“ říkal tatínek naléhavým, zároveň stísněným hlasem. Dan se mimoděk zachvěl. Už několikrát se k hovoru rodičů takto utajeně připojil a nikdy mu to nebylo příjemné. Vlastně se na rodiče zlobil, že se nezablokovali a tohle mu umožnili. Neměl ale sílu sám od sebe se vypnout.

„Ubližuješ Danielovi i mně!“ pokračoval tatínek vyčítavě. „V takovém vztahu jsem žít nechtěl.“

„Tak to sis měl ale rozmyslet dřív, Mario!“ odpovídala maminka klidným sebevědomým hlasem. „Chtěl jsi vyvoleného – o to ti přešlo. Dostal jsi, co jsi chtěl. Tak jsme se domluvili: moje vajíčko a tvoje spermie, nic víc.“

Daniel pochopil, o čem je řeč, a hrdlo se mu sevřelo.

„K tomu ty roky, kdy jsem Dana musela mít u sebe, protože ty ses nedokázal smířit s robotickou chůvou!“ přitvrdila maminka.

Těžko se to Danovi poslouchalo. Takže maminku udělal nešťastnou? Může za to on? Kdyby nepotřeboval její péči, kdyby se o něj postarala robotická chůva, nemusel by dnes poslouchat tenhle vyčítavý rozhovor?

„Opravdu tě to tak zatížilo: postarat se o vlastní dítě?“ namítl tatínek.

„Ano, Mario, zatížilo,“ trvala maminka na svém. „Můj ideál to nebyl – to jsi věděl. Naše Nová planeta dospěla k vyššímu typu společnosti a mně je v ní dobře. Proč bych nevyužila svobodu, kterou přináší? Není vůbec nic špatného na tom svěřit dítě chůvě. Alespoň by si Dan zvykl. Připravilo by ho to na život v bezkontaktním světě. Takhle zůstane stejně rozpolcený, jako jsi ty. Přenášíš to na něj. Vy dva stojíte každou nohou jinde. Mozkem se díváte do vesmírné budoucnosti, ale srdcem zůstáváte v minulosti.“

Tomu Dan nerozuměl. Chápal jen tolik, že maminka to asi nemyslí špatně. Chce pro něj jenom to nejlepší. Už se začínal uklidňovat, že se rodiče nakonec dohodnou, když tu maminka přešla do útoku: „Proč jsi vlastně nezůstal s Karlou?“ zeptala se ostře. „Ta přece svoje syny objímá, i když jsou už dospělí. Říkal jsi, že je i kojila. To se ti přece líbí.“

Nechtěl takové věci slyšet. Karla přece jeho maminka není. Kdyby tatínek zůstal s Karlou, nikdy by se nenarodil.

„Karlou do toho laskavě netahej!“ ztrácel tatínek nervy. Už na maminku vysloveně křičel. „Ani moje syny! To se tě vůbec netýká! Do toho se nepleť! Nebo...“

„Nebo se ke Karle vrátíš?“ popíchla maminka.

„Kasandro... že můžeš takhle...“ Tatínek se zalykal. Byl v koncích. „Copak tobě na nás vůbec nezáleží?“

Maminčina odpověď měla vzápětí následovat. Dan věděl, že se maminka už nadechla; že odpovědět pro ni nebude nic těžkého – že maminka odpoví jednoduše a přímo. Danova ruka vystřelila k ovladači a pro jistotu i jeho mysl dala jasný pokyn. Maminčinu odpověď tak už neuslyšel – ani její začátek, vůbec nic, jen její odhodlání odpovědět, jen první, ještě nezapočatou hlásku. Stačil se vypnout.

8.

Dříve než obvykle zmohla Daniela únava. Pustil si usínání v krajině snů. V krajině, kde zářily kamenné mosty a z potemnělých lesů, jež neměl nikdy poznat, probleskovaly plápolající louče na věžích osamělých hradů. A v bájných jeskyních se mihotala světla trpasličích měst a skrytých říší. Daniel letěl v balonu nad tím vším. Vlastně